

[Grøthe Philip.]

har sympati for muligheden for, at der indføres nye samarbejdsformer inden for børneforborgen. Men jeg har også tidligere sagt, at ansvarsforholdet i forskellig henseende måtte ligge ganske fast, og jeg tror, vi gør klogt i dér at skelne imellem samarbejdet, som det fremtræder indadtil, og samarbejdet i relation til omverdenen, idet andre bør vide på forhånd ganske præcist, hvem der har ansvaret. Det gælder de økonomiske forhold, hvor det er klart, at ansvarsforholdet må ligge fast, men det kan også gælde i andre situationer. Så længe en institution går godt, spiller dette forhold måske ikke så forfærdelig stor rolle. Men i samme øjeblik, der opstår en prekær situation i relation til en af medarbejderne eller i relation til forældrene, er det man skal vide, hvem det er, der har ansvaret. Jeg synes ikke, man kan se bort fra, at man undertiden kan behandle en sag mere menneskeligt og mere diskret, hvis det ikke er en for stor kreds, der er inddraget i den, sammen har ansvaret og sammen skal træffe bestemmelsen om det.

Jeg vil gerne støtte ministerens tanker om, at vi går videre med de forsøg, der er i gang, og forsøger at samle et erfaringsmateriale sammen, som forhåbentlig vil kunne give mulighed for, at vi kan gå ind på de tanker om kollektiv ledelse, som ikke mindst de unge inden for børneforborgen er så optaget af, men på den anden side også sådan, at vi ved mere præcist, hvad det egentlig er, vi gør.

Jeg vil også gerne rejse det spørgsmål, som blev rejst for et øjeblik siden om bestyrelses og tilsynsråds kompetence i forholdet til forstander og personale. Jeg har selv følt, at det var en mangel, at det ikke lå helt klart, og det er også mit indtryk, at personalet føler det som en utryghed og som noget uheldigt, at deres stilling skal være så afhængig af, hvem der sidder i det enkelte tilsynsråd eller den enkelte bestyrelse. Jeg tror, vi har brug for at få gennemgået det spørgsmål og måske få det præciseret noget mere i et cirkulære.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg synes, vi herinde skal være glade for, at der inden for børneforborgen er så mange unge, der går ind i arbejdet med så stort engagement og personlig interesse, og det er da også det,

der ligger bag ved disse tanker om større medarbejderindflydelse. Jeg tror som sagt, det er noget, vi skal være glade for, men vi må bare klart have afgrænset, hvem det er, der i den enkelte situation har ansvaret.

Vivike: Det er mig ganske komplet umuligt at forstå den overdrevne forsigtighed, som de tidligere talere har givet udtryk for. Der står jo ikke i lovforslaget, at der skal indføres kollektiv ledelse. Selv om lovforslaget vedtages, er det op til institutionerne, ledelsen og personalet, om de vil prøve med kollektiv ledelse. Jeg fatter altså ikke, at man er så forsigtig og prøver på at trække dette her længere ud.

Socialistisk folkeparti kan støtte lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Sigs-gaard): Jeg tror, det var ordføreren for venstre, der sagde, at nu var VS åbenbart på vej til at leve op til det gamle ord „alle gode gange tre“, idet vi nu fremsatte dette lovforslag for anden gang. Nu er det ikke det samme lovforslag; jeg ved ikke, om venstres ordfører ikke har opdaget det. Det lovforslag, vi behandler her, er ændret, så det er altså ikke en genfremsættelse i den forstand.

Dernæst må jeg sige, at jeg er glad for den optimisme, som venstres ordfører her lægger for dagen, nemlig at vi kan nøjes med at fremsætte det tre gange, og så bliver det vedtaget. Jeg synes desværre ikke, ordførernes udtalelser her i dag tyder på, at det går så nemt. Jeg er ganske enig med hr. Vivike i, at det er en fantastisk forsigtighed, man lægger for dagen, en angst for det nye, en frygt for eksperimenter, som vi heldigvis ikke kender på en hel række andre områder; dér går det lidt bedre. Jeg er knap så optimistisk efter forhandlingen her som venstres ordfører. Jeg er bange for, at det som i en række andre sager ikke drejer sig om at fremsætte et lovforslag tre gange eller to gange, men at det snarere drejer sig om, at der skal gå 5, 10 eller måske flere år, før en lille, fornuftig ændring, et lille fremskridt, kan gennemføres, og det synes jeg nok er meget trist.

Der er blevet sagt her, bl. a. af fru Grete Hækkerup, at nogle steder går det godt med kollektiv ledelse, og andre steder går det